

Arrest

nr. 43 947 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 24 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Equatoriaal Guinea afkomstig van Malabo. U groeide op bij uw ouders in de wijk Obras Publicas. U werd op vijftienjarige leeftijd op straat door een agent gestopt. Hij vroeg u wat u 's avonds nog op straat deed. U antwoordde dat u van school terugkeerde. Hij zou u niet laten gaan vooraleer hij werd betaald. Uw vriend ging weg om geld te halen en u werd door de agent naar een plaats met struiken gebracht en u misbruikt. Uw moeder diende klacht in, maar er werd niets gedaan. Uw vader pleegde in 2000 zelfmoord, nadat hij in 1997 ontslagen was, omdat hij weigerde over te stappen van Union Popular naar de regeringspartij Partido Democratico de Guinea Equatorial. In 2002 verhuisde u naar de wijk Perez. Uw ouders zijn lid van de partij Union Popular. U hebt een dochter (C.M.) die bij uw moeder in Malabo verblijft. U had sinds 2008 een relatie met (A.O.N.), een militant van de oppositiepartij Union Popular (UP). Uw vriend is de neef van de overleden UP-oprichter

Moises Mba Ada. Op 18 februari 2008 was er een aanval op het presidentiële paleis in Malabo. Uw vriend was de avond voordien niet naar huis gekomen. Op 19 februari 2009 kwamen vijf politieagenten bij u thuis langs op zoek naar uw vriend (A.), die ze ervan verdachten betrokken te zijn bij de aanval op het presidentiële paleis. U antwoordde dat u niet wist waar hij was. U werd meegenomen naar het politiecommissariaat. U werd geslagen en er werd u gevraagd om te zeggen waar uw vriend was. U werd opgesloten en tijdens uw opsluiting door de agenten misbruikt. Uw oom (J.O.) sprak met de agenten en u werd na vijf dagen vrijgelaten. U keerde niet meer terug naar huis. U verbleef bij (H.), de vroegere vriendin van uw broer in Sampaca. U hield contact met uw moeder. Uw moeder ging naar uw huis om uw spullen op te halen en ze meldde dat het huis vernield was. Tijdens uw verblijf in Sampaca kwamen agenten bij uw moeder langs op zoek naar u. Uw moeder antwoordde dat ze niet wist waar u was. U ging daarna naar het dorp Basupu, bij de moeder van (H.). Uw oom contacteerde u dat uw situatie ernstig was en dat hij iemand kende die u kon helpen het land te verlaten. U hebt Malabo per boot verlaten in mei 2009. U kwam op 1 juni 2009 in België aan en u hebt op 4 juni 2009 in België asiel gevraagd. U verblijft momenteel bij uw broer (U.N.M.) (O.V. 5.441.671- C.G. 03/12551).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen nadat uw vriend gezocht werd door de autoriteiten van Equatoriaal Guinea omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de aanval op het presidentiële paleis in Malabo, maar volgende bedenkingen dienen te worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanval op het presidentiële paleis in Malabo niet overeenstemmen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. Zo situeert u de aanval op het presidentiële paleis op **18 februari 2008** (zie gehoor CGVS, p.3), terwijl uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de aanval gebeurde op **17 februari 2008** (zie informatie administratieve dossier). Het is weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen over de dag van de aanval op het paleis. Uw verklaring dat de aanval **'s middags, in de namiddag** is begonnen (zie gehoor CGVS, p.5) stemt niet overeen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de aanval **rond 3u 's ochtends** begon (zie informatie administratief dossier). Ook uw verklaring dat de aanval **langer dan een dag** en u zelfs op 19 februari 2008 nog schoten hoorde (zie gehoor CGVS, p.5), stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Uit de informatie blijkt dat de confrontatie **drie uren** duurde (zie informatie administratieve dossier). Later voegt u toe dat u niet weet hoelang de aanval geduurd heeft (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt verder dat de aanval door mensen van de oppositie gebeurde, samen met mensen uit Nigeria en Ghana die waren betaald (zie gehoor CGVS, p.5). U beweert verder geen details over deze aanval te hebben vernomen. Bovendien is het opmerkelijk dat u op 18 februari 2008 naar de markt van Semu ging en u stelt dat de **markten die dag open waren** en dat u pas de dag nadien wist dat er aanval had plaatsgevonden (zie gehoor CGVS, p.6), gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er **wegversperringen** waren en de **winkels gesloten waren** (zie informatie administratieve dossier). Het lijkt ongeloofwaardig dat u pas op 19 februari 2008 op de hoogte was van de aanval op het paleis. Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van deze aanval.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over de politieke activiteiten van uw vriend (A.O.N.). U verklaart dat uw vriend militant is van de oppositiepartij Union Populaire, maar u blijkt niet te weten wanneer deze partij werd opgericht, noch wat hun programma is (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt de naam van de huidige voorzitter en secretaris van UP niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat uw vriend publiciteit maakt voor de partij. Wanneer gevraagd wordt om een voorbeeld te geven van de publiciteit die hij maakte, antwoordt u kortweg dat hij met de mensen sprak om zich aan te sluiten bij de partij (zie gehoor CGVS, p.7). U voegt toe niet te weten of hij nog andere activiteiten had. U bent niet op de hoogte van wie uw vriend zijn opdrachten binnen de partij kreeg en wanneer gevraagd wordt wie er bij u thuis langskwam, antwoordt u algemeen dat het vrienden van de partij en vrienden van de straat waren (zie gehoor CGVS, p.7). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer zou afweten van de Union Populaire, noch van de politieke activiteiten van uw vriend, met wie u nochtans gedurende 9 maanden samenwoonde. Bovendien verklaarde u dat uw vader destijds ook lid was van de Union Populaire (zie gehoor CGVS, p.3) en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u zelfs

dat uw beide ouders tot de oppositie (Union Populaire) behoorden (zie vragenlijst pt.5 dd.15 juni 2009), hetgeen uw onwetendheid over deze partij des te merkwaardiger maakt.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u na de door u aangehaalde feiten van februari 2008 nog tot mei 2009 in uw land van herkomst verbleef, zonder dat u ernstige problemen kende. Uw verklaring dat u niet goed wist hoe het land moest verlaten en u zich continu aan het verbergen was, komt weinig overtuigend over. Deze vaststelling toont aan dat u geen haast had om internationale bescherming te zoeken en relativeert de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot het incident dat u op vijftienjarige leeftijd door een agent werd misbruikt, dient te worden opgemerkt dat dit feit gedateerd is en niet de aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nadien tot in februari 2008 geen ernstige problemen kende met de autoriteiten van uw land van herkomst. Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het feit dat uw broer, (U.N.M.) (O.V. 5.441.671- C.G. 03/12551), in 2003 asiel vroeg in België en nog steeds in België verblijft draagt op geen enkele manier bij tot uw asielaanvraag, vermits zijn asielverzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen op 27 april 2004 en op 21 april 2008 afstand werd gedaan in het kader van het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing bij de Raad van State.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Verzoekster voert bij haar verzoekschrift een "beroep tot nietigverklaring" aan tegen de "bevestigende beslissing van weigering van verblijf", gewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 3 november 2009.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat de in het kader van onderhavig beroep bestreden beslissing een beslissing betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en geen "bevestigende beslissing van weigering van verblijf".

Daar waar verzoekster de nietigverklaring vraagt van de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur". Zij betoogt dat de bestreden beslissing, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende is gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Verzoekster verwijst naar de elementen in haar feitenrelaas en stelt dat hieruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Conventie van Genève. Het CGVS heeft derhalve de regels van behoorlijk bestuur geschonden door haar dossier onvoldoende grondig te onderzoeken.

Verzoekster acht het, betreffende de aanval op het presidentieel paleis, logisch dat zij niet exact alle data correct heeft onthouden aangezien zij in een stresssituatie op de vlucht is moeten gaan en de feiten meer dan een jaar oud zijn. Tevens is het logisch dat zij het exacte uur niet heeft onthouden en mogelijks heeft verzoekster de feiten anders beleefd dan de informatie waarover het CGVS beschikt.

Verzoekster stelt dat de informatie waarover het CGVS niet sluitend kan zijn en tevens mogelijks niet overeenstemt met de feitelijke situatie ter plaatse. De feiten en data die door haar werden aangehaald verschillen slechts één dag zodat dit gegeven geen voldoende reden kan zijn om te stellen dat zij ongeloofwaardig zou zijn. Verweerder zou dan ook onvoldoende onderzoek hebben gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en louter hebben verwezen naar het feit dat verzoekster ongeloofwaardig zou zijn.

Aangaande het verwijt dat zij onvoldoende kennis heeft van de standpunten van de oppositiepartij Union Populaire (UP) voert verzoekster aan dat zij zich gezien haar jonge leeftijd nooit voor politiek heeft geïnteresseerd. Het waren haar ouders en haar vriend die lid waren van deze partij. Zij vervolgt: *“Hoeveel Belgische jongeren zou de politiek standpunten kennen van de partijen waarop hun ouders stemmen?”* en doet gelden dat het simpelweg stellen dat zij, doordat zij de standpunten van de UP niet kent, niet zou mishandeld zijn door de politiediensten en niet zou vrezen voor haar leven een te simplistische gevolgtrekking is.

Daar waar het CGVS stelt dat zij nog geruime tijd in haar land van herkomst heeft gewoond en dat dit aantoonde dat zij geen vrees heeft betoogt verzoekster dat zij sinds haar vrijlating ondergedoken heeft gewoond en heeft geprobeerd zich terug te vestigen. Dit was echter niet mogelijk omdat haar huis werd vernield en de politiediensten regelmatig bij haar moeder langs gingen om te vragen waar zij was. Verzoekster stelt de nodige inspanningen te hebben geleverd doch dat is gebleken dat zij in haar land van herkomst geen normaal leven zou kunnen leiden en bijgevolg is gevlucht uit vrees voor haar leven. Volgens haar heeft verweerder dan ook zonder verder onderzoek naar haar concrete situatie en zeer lichtzinnig gesteld dat zij geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt. Het zou onvoldoende bewezen zijn door het CGVS dat zij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Dit getuigt niet van een behoorlijk bestuur. Minstens zou het aangewezen zijn een verder onderzoek te doen voeren door de Belgische autoriteiten. De verklaringen van verzoekster zouden immers uit hun context zijn gehaald en verkeerd zijn geïnterpreteerd. Het CGVS gaat volgens verzoekster te ver in haar gevolgtrekking, verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken en schendt door deze houding de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht. Zij stelt nogmaals dat het CGVS de bestreden beslissing motiveert zonder enig onderzoek te hebben ingesteld. Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkeheden zonder deze op grondige wijze te onderzoeken en stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen dat getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Hieromtrent werd echter onvoldoende onderzoek verricht en deze gevolgtrekking kwam lichtzinnig tot stand.

Verzoekster wijst opnieuw naar het feit dat zij in een stresssituatie verkeerde, naar het tijdsverloop tussen de feiten en de bestreden beslissing en naar het feit dat het mogelijk is dat de informatie van het CGVS niet volledig of incorrect is. De bestreden beslissing zou niet enkel zijn gemotiveerd op basis van onjuiste en niet-bewezen gegevens doch tevens bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak. Zij zou dan ook genomen zijn met machtsoverschrijding en een schending uitmaken van de motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat volgens verzoekster geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd. Zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven zodat zij niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

3.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM. Zij stelt dat zij het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat verweerder van oordeel is dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van feiten zou echter voldoende aanwijzingen bevatten dat zij bij en terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door haar land te ontvluchten zou zij eveneens zijn blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door haar terug te sturen naar haar land van herkomst zou zij slachtoffer worden van onmenselijke behandelingen. Zij wordt nog steeds gezocht en haar woning werd volledig vernield zodat zij geen toekomst heeft in haar land van herkomst. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor haar leven.

3.2. Verzoeksters eerste drie middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

3.2.1. Op welke wijze artikel 52 in casu geschonden zou kunnen zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering zou bevatten of dat hierin de feitelijke en juridische beweegredenen waarop zij steunt niet zouden zijn opgenomen kan niet worden aangenomen. De motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing en worden daarenboven door verzoekster aan een inhoudelijke kritiek onderworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan derhalve afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.2.1. Daar waar verzoekster betoogt dat door het CGVS onvoldoende zou zijn bewezen dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn en dat het CGVS zonder concrete bewijzen of elementen stelt dat kan worden getwijfeld aan haar algemene geloofwaardigheid, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt geen documenten bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit. Zij biedt hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij dat zij in haar land van herkomst een identiteitskaart had doch dat zij deze niet meer kon meenemen (administratief dossier, stuk 11, nr.21). Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat zij in contact staat met haar moeder in haar land van herkomst. Wanneer haar werd gevraagd of zij documenten had ontkende zij echter, en dit in strijd met haar verklaringen bij de DVZ, dat zij documenten had en gaf zij aan dat zij een identiteitsbewijs moest laten maken en dit moest vragen aan haar moeder. Zij zou slechts een doopakte hebben gehad doch deze zou nodig zijn om haar identiteitsbewijs te bekomen. Vervolgens gaf zij aan dat zij reeds een maand geleden zou hebben gevraagd naar haar identiteitsdocumenten. Tevens gaf zij aan dat zij ermee bezig waren en verklaarde zij: “Binnenkort zal ID-bewijs wel aankomen” (administratief dossier, stuk

3, p.2, 4-5). Dat zij desalniettemin tot op heden nalaat een begin van bewijs inzake haar identiteit bij te brengen vormt een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier, meerbepaald verzoeksters verklaringen zoals afgelegd gedurende het gehoor bij het CGVS en de landeninformatie in het administratief dossier, met recht dat verzoeksters verklaringen omtrent de aanval op het presidentiële paleis niet overeenstemmen met de beschikbare informatie. Verzoekster verklaarde immers dat deze aanval plaatsvond op 18 februari 2008 terwijl uit de informatie blijkt dit plaatsvond op 17 februari 2008. Tevens gaf verzoekster aan dat de aanval 's middags, in de namiddag is begonnen wat niet overeenstemt met de informatie waaruit blijkt dat de aanval rond drie uur 's ochtends begon. Daarenboven verklaarde verzoekster dat de aanval langer duurde dan een dag en dat zij zelfs op 19 februari 2008 nog schoten hoorde terwijl uit de informatie blijkt dat de confrontatie slechts drie uren duurde. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster verklaarde dat zij op 18 februari 2008, en dus volgens haar de dag van de aanval, naar de markt van Semu ging, dat de markten die dag open waren en dat zij pas de dag nadien te weten kwam dat er een aanval had plaatsgevonden aangezien uit de informatie blijkt dat er die dag wegversperringen waren en dat de winkels gesloten waren. Verzoekster betwist de voormelde vaststellingen niet doch tracht deze enerzijds te vergoelijken door te wijzen op het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor en de stresserende omstandigheden waarin zij diende te vluchten en anderzijds door de informatie die wordt gehanteerd door het CGVS in twijfel te trekken.

Het tijdsverloop noch het feit dat verzoekster onderhevig zou zijn geweest aan stress kunnen de voorgaande vaststellingen echter verklaren. De aanval op het presidentieel paleis en de gevolgen ervan betreffen een van de kernelementen van verzoeksters asielrelaas zodat van haar redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij hieromtrent gedurende het gehoor dat acht maanden na de feiten plaatsvond gedetailleerde en correcte verklaringen kon afleggen. Zelfs indien de vergissing tussen 17 en 18 februari verschoonbaar zou zijn, blijkt aldus uit haar andere verklaringen dat deze niet beantwoorden aan de feitelijke realiteit.

Betreffende verzoeksters ongefundeerde en louter algemene bewering dat de informatie van het CGVS “mogelijks” niet overeenstemt met de feitelijke situatie, alsmede dat het “mogelijk” is dat deze niet volledig of incorrect is, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste element bijbrengt dat aan deze informatie ook maar enigszins afbreuk zou kunnen doen. Het op louter algemene en hypothetische wijze stellen dat de door het CGVS gehanteerde informatie mogelijk niet correct is, zonder dit ook maar op enige wijze in concreto te onderbouwen of enig element bij te brengen waaruit dit zou kunnen blijken, is niet dienstig om de bestreden motivering te weerleggen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij aangaande de betrokkenheid van haar vriend bij de UP. Bovendien motiveert de bestreden beslissing op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd aangaande de politieke activiteiten van haar vriend en de partij waartoe deze zou hebben behoord. Zij bleek niet te weten wanneer de UP is opgericht noch wat hun programma is. Evenmin kende zij de naam van de voorzitter en de secretaris van deze partij. Verzoekster beweerde dat haar vriend publiciteit maakte voor de partij, doch kwam, gevraagd om een voorbeeld te geven, niet verder dan te stellen dat hij met de mensen sprak om zich aan te sluiten bij de partij. Zij gaf aan voor het overige niet te weten of hij nog andere activiteiten had voor de UP. Verzoekster was niet op de hoogte van wie hij opdrachten kreeg binnen de partij en antwoordde in algemene en vage bewoordingen wanneer haar gevraagd werd wie er bij haar thuis langskwam.

Dat verzoekster gezien haar jeugdige leeftijd niet geïnteresseerd zou zijn geweest in politiek is geen afdoende verklaring om voormelde onwetendheden te verklaren. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat gezien verzoekster haar vrees voor vervolging baseert op de betrokkenheid van haar vriend bij de oppositiepartij UP het niet onredelijk is om van haar te verwachten dat zij toch enige toelichting kan geven aangaande deze partij. Dat verzoekster hier in gebreke blijkt klemmt in casu des te meer daar zij verklaarde dat haar beide ouders lid waren van de UP, dat zij voor deze partij stemde en dat zij negen maanden samenwoonde met een militant van deze partij die bovendien de neef is van de overleden UP-oprichter.

Verzoeksters algemene bewering dat haar verklaringen uit hun context zouden zijn gehaald of verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, zonder dit ook maar enigszins op concrete wijze te onderbouwen, is

geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoeksters hoger aangehaalde verklaringen zijn eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. De hierboven gedane vaststellingen blijken duidelijk uit het administratief dossier en zijn voldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Derhalve kan kritiek op de overvloedige motivering aangaande het feit dat verzoekster na haar beweerde problemen nog tot mei 2009 in haar land van herkomst bleef op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de feiten aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2.1.).

Dat verzoekster ingevolge haar loutere vertrek uit haar land van herkomst bij een terugkeer zou dreigen te worden blootgesteld aan represailles betreft een blote bewering. Verzoekster brengt niet het minste element bij om deze bewering te ondersteunen en maakte hiervan evenmin enige melding eerder gedurende haar asielprocedure. Dat de Equatoriaal-Guinese autoriteiten ieder die het land verlaat bij een terugkeer zouden onderwerpen aan represailles kan dan ook bezwaarlijk ernstig genomen worden.

3.2.3. Verzoekster toont niet aan dat of op welke wijze haar dossier nader had moeten worden onderzocht. Zij brengt zelf evenmin enige bijkomende informatie bij die nuttig zou kunnen zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. De Commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt in casu dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier, meerbepaald de landeninformatie in het administratief dossier, het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Hij heeft verzoeksters asielaanvraag op een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.2.4. Verweerder wordt bijgetreden waar deze stelt dat niet kan worden ingezien op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtoverschrijding. De Commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster preciseert niet in het minst op welke wijze artikel 14 van het EVRM zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Zij geeft evenmin aan welke van “*de regels van behoorlijk bestuur*” benevens de voorgaande zouden zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat het duidelijk is dat zij bij een terugkeer niet in veiligheid zal zijn. Artikel 5 van het EVRM zou geschonden worden van zodra zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Haar veiligheid en vrijheid zijn niet gewaarborgd, te meer daar zij haar land heeft verlaten en zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad. Verzoekster betoogt geen inkomen en geen plaats om te verblijven te hebben in haar land van herkomst. Indien zij zou worden gedwongen terug te gaan heeft zij aldaar geen inkomsten en kan zij niet zorgen voor het levensnoodzakelijke. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het

recht op een familie- en gezinsleven en op een privé-leven. Verzoekster stelt dat zij op het ogenblik een feitelijk gezin vormt met haar broer. Het zou in haar land van herkomst quasi onmogelijk zijn een familieleven te leiden. Zij werd door haar familie in de steek gelaten en is op de vlucht. Verzoekster doet gelden dat zij inmiddels een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas noch aan haar bewering dat zij ingevolge haar loutere vertrek uit haar land van herkomst bij een terugkeer enig probleem zou ondervinden (zie sub 3.2.2.1. en 3.2.2.2.), niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoekster voert in een vijfde middel aan dat zij alle banden heeft verbroken met haar thuisland heeft verbroken. Zij verblijft reeds geruime tijd in België en heeft hier haar leven opnieuw opgebouwd. Indien haar beroep niet gegrond wordt verklaard zou dit een humanitair onrecht uitmaken. Zij vraagt derhalve om de bestreden beslissing *“op humanitaire gronden te vernietigen”*.

3.6. Verweerder repliceert met recht dat de Commissaris-generaal niet de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op humanitaire gronden. Er is geen wettelijke bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.7. Het voorgaande is, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, afdoende om te besluiten dat verzoekster niet aantoont dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden onzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS